

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

БЕЗПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: 1) За учители и ученици: за година 100 лева платими на два пжти (абонаментът е само годишен); 2) За всички останали абонати (църковни учреждения, сещеници, частни лица и пр.): за година 120 лева (платими на два пжти); за 6 месеца 70 лева (платими на един пжт); за 3 месеца 40 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вѣстникъ“ и притурките, да се

адресира до Редакцията Синадална Палата; непомѣстени ржкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. О б я в л е н и я, само предплатени, се печататъ на последнитѣ страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалнитѣ обявления на църковнитѣ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последнитѣ получаватъ 30% отстъпка.

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Целъ на Христовото кръщение. — Хр. П-въ.
2. Свѣтлината отъ Витлеемъ — П.
3. Между народа. — Д.
4. Униатитѣ българи. — М.
5. Създаване на апологетичка централа при Вътрешната мисия. — Б. п. Стоимѣвъ.
6. Прегледъ на коледния петъ.
7. Официаленъ отдѣлъ.
8. Бележки и отзиви.
9. Седмиченъ прегледъ на битията.
10. Въпроси и отговори.
11. Църковна и обществена вѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
12. Обявления.

Целъ на Христовото кръщение.

Отъ св. Евангелие вземъ, че Иоанъ Кръстителъ съ своята проповѣдъ призовавалъ хората къмъ покаяние и изповѣдане на грѣховетѣ. Самото кръщение, което той извършалъ надъ изповѣдалитѣ се, било символъ на щещото измиване на тия грѣхове. Туй нѣщо имер заставя всѣкиго, който чете разказа на евангелитѣ за Спасителевото кръщение, да си зада въпроса: каква нужда ималъ чистиятъ и безгрѣенъ още отъ рождение Исусъ Христосъ да отъ при Иоана, строгия проповѣдникъ на покаяние, отъ неговата ржка да приеме кръщение?

А такъвъ въпроси билъ задалъ и самъ Иоанъ, когато Спасителъ дошълъ на Иорданъ да се кръсти отъ него. Изпиралъ той Спасителя отъ кръщение, като Мумалъ: „азъ имамъ нужда да се кръстя отъ те, а Ти ли идешъ при мене?“ — „Остави сегъ“ отговорилъ му Исусъ на недоумението — „защо тъй намъ подобава да изпълнимъ *всѣка правъ*“ (Мат. 3, 14—15).

Въ тоя именно Сптелевъ отговоръ и трѣбва да търсимъ разреше на нашето недоумение. Споредъ тоя отговоръ, съсъ Христосъ отишълъ при Кръстителя да пои отъ него кръщение, за да изпълни *правдата*, Божията воля, Божието

нареждане. По думитѣ на Иоана, Богъ наредилъ да се извършва надъ всѣкиго кръщение, Той пратилъ и самия Иоана да кръщава съ вода (Иоан. 1, 33). А понеже Исусъ Христосъ билъ не само Богъ, но и човѣкъ, то Той, като човѣкъ, трѣбвало да изпълнява всички Божии наредби за хората. Той, по думитѣ на апостола, *се подчинилъ на закона* (на 8-я день отъ рождението, напримѣръ, приелъ обръзание, на 40-я билъ представенъ предъ Господа и пр.), *за да изкупи ония, които били подъ закона* (Гал. 4, 4—5). Изпълнявайки всички Божии повели, съ кръщението Си Той изпълнилъ и последната ветхозаветна заповѣдъ, що току дадена отъ Бога чрезъ Иоана, като съ примѣра Си показалъ на всички, какъ трѣбва да се изпълняватъ Божиитѣ наредби.

Но съ кръщението Си отъ Иоана Исусъ Христосъ изпълнилъ и друга *правда*, друго Божие нареждане, а именно — слѣзналиятъ на земята *Синъ Божий да се яви въ образъ на рабъ*. Презъ цѣлия Си земенъ животъ, начевайки отъ самото рождение, Спасителътъ, както знаемъ, изпълнявалъ тая правда, като особено я подчерталъ веднажъ презъ последнитѣ Си дни — при омиване нозетѣ на ученицитѣ. Недоумението на ап. Петра при туй омиване — какъ е възможно той, недостойниятъ ученикъ, да даде на Учителя си да омие нозетѣ му, е сжщото недоумение на Кръстителя, който не е могълъ да разбере, какъ Синъ Божий ще наведе глава и ще получи кръщение отъ него, недостойния рабъ. На голѣмото тогава очудване на Петра: „Господи, Ти ли ще ми миешъ нозетѣ“ — Исусъ Христосъ отговорилъ: „което върша азъ, ти сега не знаешъ, а отпосле ще разберешъ“, и съ омиването нозетѣ на всички ученици ясно изтъкналъ предъ тѣхъ, че Той дошълъ не да господарува, а да служи и да научи всички на смирение (Иоан. 13, 6—15). Сжщата мисълъ се съдържа и въ думитѣ, съ които Спасителътъ отговорилъ на Иоановото запитване. „Остави сега“ — казалъ Христосъ на Кръстителя, т. е. не искай да ти обяснявамъ, защо трѣбва да получи отъ тебе кръщение. Сега ти не знаешъ, какво азъ върша, но отпосле ще разберешъ. Предъ народа ти Ме обрисува като високъ владетель и силенъ господарь, на когото ти не си достоенъ да понесешъ и обушата. Съ кръщението, обаче, което ще получи отъ тебе, ще ти покажа, че

Азъ, Който съмъ несравнено по-горе отъ тебе, искамъ да ти се подчиня, искамъ да взема положение на рабъ спрямо тебе, който самъ себе си смѣташъ по-доле отъ рабъ, та да проникнешъ въ оная дълбока тайна, да проумѣешъ непостижимата Божия правда, която е наредила да се явя на земята въ видъ на смиренъ и послушенъ рабъ“.

Имало, обаче, и друго нареждане, друга Божия правда за Исуса Христа—още по-висока и по-важна—която въ тоя моментъ сжщо не била известна на Кръстителя, но следъ кръщението, по вдъхновение отгоре, му била открита. Съ кръщението Си Исусъ Христосъ трѣбвало да начене изпълнението главно на тая именно правда, на туй високо нареждане. А Богъ билъ наредилъ следното: „Оногова, Който грѣхъ не знаелъ, Той за насъ Го грѣхъ направилъ, та да станемъ чрезъ Него праведни (2 Кор. 5,21), като възложилъ върху Му грѣховетъ на всинца ни (Ис. 53,6), и Той понесълъ на тѣлото Сигрѣховетъ ни“ (1 Петр. 2,24). За това именно безгрѣшниятъ Исусъ, явявайки се предъ Иоана, не признае, наистина, покаяние и не изповѣдва никакви собствени грѣхове, но Той носи върху Си грѣховетъ на цѣлото човѣчество и, потапяйки въ иорданскитъ води безгрѣшната Си плътъ, съ туй самото начева преобладаването на тия грѣхове, като съ Своята свобода се поставя предъ Бога въ положение на съестественото Нему грѣшно човѣчество и туря начало на Своитъ изкупителни страдания за него. И понеже грѣхътъ именно отдалечилъ хората отъ Бога и затворилъ за тѣхъ рая, то сега, когато Исусъ Христосъ взелъ върху Себе Си всички грѣхове и, молейки се въ иорданскитъ струи, възчувствувалъ цѣлото тѣхно бреме, готовъ да се подложи на всичката строгост на Божието правосъдие, небето не могло повече да бжде затворено за хората. По молитвата на кръщаващия се Исусъ то се отваря, като въ сжщото време се открива на хората неизвестната тѣмъ дотогава тайна на Троицното поклонение.

Съ кръщението на Исуса Христа, по думитъ на Кръстителя, се постига и друга една важна целъ—откриването на Исуса предъ иудейския народъ като Месия. *За да стане Той явѣнъ на Израиля*—казва Иоанъ Кръстителъ—*затова дойдохъ да кръщавамъ съ вода* (Иоан. 1,31). И наистина, когато Исусъ се кръстилъ, отворили Му се небесата, Духъ Божий слѣзналъ надъ Него въ видъ на гълъбъ и се чулъ гласътъ на Бога Отца, Който казалъ: „Този е Моятъ възлюбенъ Синъ, въ Когото е Моето благоволение“. Това било тържествено обявяване на Исуса за Месия-Христосъ и изливане на Него всички дарове на Св. Духа, необходими за общественото Му служение, за начевания отъ Него подвигъ на изкуплението. Съ това Свое кръщение Спасителътъ осветилъ и кръщението, което следъ Неговитъ изкупителни страдания и възкресение трѣбвало да стане тайнство и първо необходимо условие за влизане на всѣкиго въ християнската църква.

Така съ кръщението на Исуса Христа се изпълнявала *всяка правда*, т. е. не една, а много Божии нареждания, като се разкривали целитъ и смисълътъ на самото кръщение. Самъ Иоанъ Кръстителъ проникналъ въ тайната на туй събитие—едно отъ най-важнитъ въ живота на Спасителя—проникналъ въ него следъ извършването му, когато изповѣдалъ: „азъ Го не познавахъ, т. е. не знаехъ

Исуса такъвъ, какъто ми се яви при кръщението“. Въ туй кръщение той видѣлъ истинския ликъ на Исуса Христа, въ Исуса видѣлъ изкупителя на човѣчеството и разбралъ, защо и за кого Той, безгрѣшниятъ и свѣтиятъ човѣкъ, иска да приеме по-кайно кръщение за опрощаване на грѣхове. Следъ кръщението именно и Го обрисувалъ така, както Той е изобразенъ у пророка Исаия, като Го нарекълъ *Агнецъ Божий, Който взема върху Си грѣха на свѣта* (Иоан. 1,29).

Хр. П-въ.

Свѣтлината отъ Витлеемъ.

Рождественскитъ празници минаха, но отзвукътъ отъ тѣхъ, като отъ споменъ за едно твърде голѣмо събитие, което турило начало на нова, велика ера, продължава да се носи. Витлеемъ още не слиза отъ устата на благочестивитъ хора. Вѣрующитъ не преставатъ да говорятъ за изгрѣлата въ тоя градецъ свѣтлина. Но, знаейки, че тая свѣтлина е „невечерна“, т. е. незалѣзваща, несвечеряваща се, тѣ недоумѣватъ—защо свѣтътъ, при нейната наличностъ, днесъ е въ мракъ? Защо тоя свѣтъ не е спокоенъ и честитъ, както презъ нѣкои минали епохи? Долнитъ разсуждения иматъ за целъ да отстранятъ туй именно недоумение.

Още въ началото на свѣта грѣхътъ отдалечилъ човѣка отъ Бога—извора на животъ и свѣтлина. Поради грѣха именно човѣчеството до Христа живѣло въ мракъ. Тъмна, непрогледна нощъ покривала цѣлата земя. Всички били сбъркали пѣтя, блуждаели въ тъмнината, като станали жалки роби на злото; всички страдали тежко и изнемогвали. Да би могълъ тогава нѣкой, въоръженъ съ днешенъ радиоапаратъ, да се издигне надъ атмосферата на нашата планета, би чулъ само въздишки и ридания, би видѣлъ, какъ отъ нашата земя—тая мрачна долина на плача—всѣки день се издига нѣкакква всемирна жертва отъ болки и сълзи и възлиза къмъ небето като една свѣщена контрибуция на човѣчеството зарадъ беззаконията му.

Нешастни и преокайни били хората. Тѣхнитъ водачи—поетитъ и философитъ—безсилни били да имъ облекчатъ мжкитъ и страданията, защото сами не помалко отъ тѣхъ страдали. Посочвали имъ тия водачи само на безмилостната и неумолима сждба, която като лешояденъ орелъ покривала съ голѣмитъ си крила всички човѣци, душела ги и разкъсвала, както нѣкогашъ билъ разкъсанъ Прометей. А езическитъ богове, бездушни и студени като мрамора, отъ който били издѣлани, не чували човѣшкитъ викове за помощъ, не се трогвали отъ сълзи—тѣ вѣчно си оставали безчувствени и нѣми. „Нешастенъ азъ човѣкъ!—се чувалъ вопль отъ земята—кой ще ме избави отъ лапитъ на тая смъртъ?“ (Рим. 7,24). „Господи—усърдно се молѣли хората—прати ни Твоята свѣтлина“ (Псал. 42,3).

Небето чуло тоя отчаянъ викъ и се смилило надъ грѣшното човѣчество. Въ Витлеемъ изгрѣло Слънцето на правдата. Небесни лъчи се прѣснали отъ витлеемскитъ ясли, разгонили тъмнината и навсѣкжде разлѣли обилна свѣтлина. Оправили се въ пѣтя всички, които, поради непрогледния мракъ, се били отклонили отъ него. Измъченото човѣчество вече чуло да ги зове сладкиятъ гласъ на Сина Божий: „дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и азъ ще ви успокоя“ (Мат. 11,28). „азъ съмъ свѣтлина на свѣта (Иоан. 9,5), и дойдохъ, щото всѣкой вѣрващъ въ Мене да не остане въ тъмнината“ (Иоан. 12,6).

И тръгнало човѣчеството да ходи по свѣтлината,

изгрѣла въ Витлеемъ. Нравственъ превратъ станалъ въ свѣта: всичко взело да се обновява и съвършенствува. Отруденитѣ намѣрили въ Исуса Христа лѣкъ на своитѣ болки. Всички се почувствували деца на небесния Баща и братя помежду. Всички, които повѣрвали въ Христа и се ржководѣли отъ Неговото учение, заживѣли тихъ, спокоенъ, честитъ животъ. Разцѣфнала нова, християнска култура, която гласнала хората къмъ истински напредѣкъ и благоденствие, издигнала ги високо, направила ги щастливи.

Но туй истинско благоденствие, неразривно свързано съ християнството, продължавало само до тогава, докогато хората оставали вѣрни на евангелскитѣ принципи. Отдалечавали ли се тѣ отъ духовното Слънце — веднага настѣпвалъ мракъ за тѣхъ. Тѣ наново ставали роби на грѣха. Ледъ почвалъ да сковава сърдцата имъ, пустота зацарявала въ душиѣ имъ. Срѣдъ несмѣтни богатства и нечувано изобилие отъ земни блага, за тѣхъ наново се начевали мъжи и терзания, болки и въздишки, разочарования, безнадеждие и отчаяние.

И днешното време, въ което ние живѣемъ, може да се обрисува съ такива именно мрачни краски, макаръ то да се хвали съ своитѣ голѣми научни изобретения и необикновенъ културенъ напредѣкъ. Ако днесъ нѣкой би се издигналъ надъ нашата земя, той непременно би чулъ сжциѣ стенания и плачове, издигащи се къмъ небето, каквито се чували преди раждането на Христа. И днесъ човѣчеството е нещастно и окаяно и вика за помощъ. И днесъ то е въ безпѣтица, като се е оставило на слѣпата сждба да го души и разкъсва. А туй не показва ли ясно, че то пакъ е далечъ отъ Слънцето на правдата, че е сбъркало пѣтя като вехтозаветнитѣ хора, че тъне въ духовенъ мракъ и невежество?

Но Витлеемъ и днесъ е неизчерпаемъ изворъ на животъ, свѣтлина, утеха и радостъ. Всички отрудени и обезнадеждени, които съ вѣра и насълзени очи се обръщатъ къмъ него за помощъ, винаги получаватъ облекчение, бодростъ и сила. Защо тогава днешното човѣчество се измъчва? Защо то се бави да се обърне къмъ него? Науката и културата ли го задържатъ да направи това?

На източнитѣ мждреци, чиито души копнѣли за истинска свѣтлина, макаръ презъ цѣлия си животъ тѣ да изучавали небеснитѣ свѣтила, не имъ попрѣчили нито богатствата, нито науката, на която били едни отъ първитѣ жреци, нито високото имъ обществено положение да се отпавятъ въ далечния за тѣхъ Витлеемъ и да бждатъ осияни отъ изгрѣлото тамъ Слънце. Сжщо така и отруденото днешно човѣчество, разочаровано вече отъ постиженията на науката и културата, преситено и отвратено отъ земнитѣ блага и удоволствия, трѣбва най-после да се отвори и отъ грѣха, единичката причина на мрака, и да побърза да се отправи къмъ духовния Витлеемъ, близѣкъ вече за него; но да отиде тамъ съ запаленъ свѣтильникъ на вѣрата, да отиде, за да греине обилна свѣтлина въ мрачната му душа, за да намѣри той лѣкъ на болкитѣ си и получи пълно успокоение. То има всичко, но му липсва само едно, най-важното — свѣтлина.

А само духовната свѣтлина — *Свѣтлината на разума*, изгрѣла въ витлеемскитѣ ясли, просвѣтява и спасява хората съ своя чуденъ, непотъмнѣващъ блѣсъкъ.

П.

Между народа.

Бѣлиятъ генералъ мина въ тази смѣлчана при-вечеръ по алеята на парка въ гр. П. Успѣхъ да зърна посърналия му ликъ. Яснитѣ му очи бѣха като че ли забулени съ покривалото на скръбта. Той пристѣпваше, вгльбенъ въ размисълъ. Завладянь отъ желанието да чуя правдивъ разказъ за великото минало, спотаило се всжде изъ този китенъ паркъ, затичахъ се да догоня *бѣлия генералъ*. Но . . . той се бѣ скрилъ въ кришницитѣ на възпоминанията: само сѣнката му бѣ се мѣрнала предъ очитѣ ми, оживена отъ проникновена мисълъ. Последната оживи цѣлия паркъ, събуди го отъ дълбокъ сънъ. Съзнанието се пълнѣше отъ образи на жертвоносци, а душата — съ копнежъ да зърне и днесъ *жертвеници живи* за по-добри бжднини.

Върнахъ се въ града. Оживената въ други дни улица сега е почти самотна. Какво се е случило, пита съ смутена душа единъ гражданинъ срещнатъ свой познайникъ.

— Ела съ мене! Бързай! Не ще намѣришъ мѣсто! Не виждашъ ли, че всѣки бърза за читалищния салонъ? И мъже и жени, и стари и млади, и учащи и учащи се, и прости и учени ранорано сж напуснали домоветѣ и работата си, за да намѣрятъ мѣсто въ салона. Една магическа сила подчини всички интереси, воли и разбираня и приведе всички въ читалищния салонъ. Ела и ти! Бързай! Ще чуешъ студентския хоръ на Богословския факултетъ при Държавния университетъ. Този хоръ е рѣдѣкъ въ всѣко отношение. Снощи всички — независимо отъ възраст, положение обществено, убеждения политически — се обръщаха въ слухъ презъ всичкото време на пѣнето на хора и на сказката, държана отъ единъ професоръ въ сжщия факултетъ. Обаянието отъ пѣнието на този хоръ съ нищо не може да се изрази. . .

Влѣзохъ следъ двамината събеседници въ читалищния салонъ. И тази вечеръ той е претѣпканъ. Десеттѣ духовни и свѣтски композиции, изпълнени отъ студентския хоръ, бѣха изслушани съ крайно напрегнато внимание. Смѣлчаното множество бѣ забравило земята. Мисълъта окрилена, очистена и прояснена се стремѣше къмъ *висинитѣ*, а душата — очистена отъ всичко недостойно за *човѣка* — потѣваше въ чаровнитѣ звуци на пѣснитѣ и като зачарована мълчеше. Но следъ мигъ тя даваше воля на възторга си: бурнитѣ аплодисменти не смлъкваха, докато ржката на младия диригентъ-студентъ не се дигнеше за показъ началенъ на нова пѣсенъ.

Сказката на професора раздипляше душиѣтъ на препълнителото салона множество. Тя гълкуваше пѣсенъта на студентитѣ, пълнѣше разума и завладяваше волята за решимостъ къмъ църковностъ и народностностъ.

Вслушвахъ се въ разговоритѣ на излизащитѣ отъ читалищния салонъ.

— Чудесно! Насити се душата ми! А „Отче нашъ“ . . . ? А кажи: не е ли чудесно? Какво „Отче нашъ“ . . . , Боже мой! Всѣки акордъ е молитва, искрена, изтрѣгната отъ душата. Това е вѣрния пѣтъ за будене на църковно и народностно съзнание. . . Млади момци съ велика решимостъ, съ голѣмо съзнание за дългъ, съ преодолима любовъ во-

дени отъ свои учители и ръководници, грядатъ съ плъгяваща п'сенъ и убеждаваше слово нови дни... Църковниците тръгнаха между народа и ще изкоренятъ злото, покрусило и младъ и старъ. Така думаше единъ адвокатъ.

— Да, налучканъ е п'хътъ за събуждане на религиозното чувство и народностното съзнание. Ако Богословскиятъ факултетъ при Държавния университетъ имаше *само този хоръ*, то пакъ срѣдствага които дава държавата за издръжката му, сж недостатъчни. Тъй цененъ, толкова необходимъ е той. Тъй ценни и отъ такова грамадно обществено значение сж урежданитъ концерти отъ студентския хоръ на Богословския факултетъ, придружени съ сказки на научни религиозно-нравствени теми отъ професоригъ при сжщия факултетъ. Щѣше ми се да извикамъ въ салона:

— „Вървете по-често между народа! Продължавайте своя дръзновенъ подвигъ. Народътъ маково ще ви слуша и ще одѣлтвори идеитъ, на които служите“. Така думаше единъ голѣмъ общественикъ.

*

Нощта бѣ приканила всичко живо въ своитъ покои. Бродѣха само сѣнкитъ на нѣкога живитъ. Отъ празнинитъ на очитъ имъ се излъчваше радостъ: тѣ виждаха *живи жертвеници Христови* и успокоени чакаха утрото, за да се скриятъ въ своитъ незнайни чертози.

Д.

Униатитъ българи.

Френскиятъ нашъ официозъ „La Bulgarie“, въ четирипоследователни броя (отъ 23, 24, 26 и 27 дек.), е далъ статия — „Историята на униатството, развитието и днешното му състояние“. Всичко изложено и начинътъ на изложението считамъ за пропаганда въ полза на това униатство. Мисля, че такава пропаганда въ единъ официозъ не трѣбваше да се позволи. Авторътъ на статията казва, че по-светявалъ труда си на събратята си униати.

Какви сж днесъ по духъ униатитъ-българи къмъ родината и всенародния идеалъ — не мога да опредѣля точно, но ще приема, че тѣ днесъ сж каквито трѣбва да бждатъ и каквито не бѣха преди последнитъ събития — войнитъ, когато мнозинството имъ, заедно съ началството имъ, се намираше вънъ отъ предѣлитъ на България. Авторътъ ги представлява като нераздѣлни отъ православнитъ си братя въ патриотичната имъ дейностъ.

Цифритъ сж преувеличени, и даннитъ неоснователни въ тѣхна полза, сжщо и заключенията.

Напримѣръ, представлява се, че днешното униатство е сжщото, което го е имало въ времето на нашитъ царе въ Охридъ и Търново(!), когато въ ония времена, въ спороветъ между Източната и Западната черква, нито се е помислявало за униатство като днешното. Въпросътъ или борбата е била за преодоляването на едната или другата черква.

Казва се, че у униатитъ винаги владѣялъ идеалния всебългарски народенъ духъ, че тѣ въ нищо не сж се дѣлили отъ православнитъ си събратя. Ние, обаче, знаемъ, че тѣ систематично сж странѣли отъ участие въ народнитъ борби, и затова сж били

покровителствувани отъ властитъ и тамъ, гдето православнитъ имъ братя сж били преследвани. Знаемъ, че ръководителитъ на революционното движение не сж се довѣрявали на тѣхъ. Знаемъ, че тѣхнитъ свещеници сж възпитавани да се считатъ нѣщо отдѣлно отъ православнитъ си братя. Срѣщаль съмъ униати селяни, запитвалъ съмъ ги: какви сте? Неизмѣнниятъ отговоръ е билъ — ние сме католици.

Авторътъ на въпросната статия подчеркнато иска да ни увѣри въ противното, че униатитъ били винаги нераздѣлни въ патриотическитъ си чувства отъ православнитъ си братя.

Въ положението, въ което се намиратъ днесъ униатитъ, забѣгнали въ България, за които доскорошната борба за националностъ вече не сжществува, вѣрвамъ да се вече не дѣлятъ отъ православнитъ си братя. Онова, което ги дѣлѣше въ народностната деятелностъ, днесъ не сжществува.

Вѣрвамъ, че останалитъ още вънъ отъ предѣлитъ на България и до днесъ държатъ старото си поведение — отрицателно, къмъ българския идеалъ, и затова, както по-рано, така и днесъ, сж погледнати отъ новитъ имъ завоеватели съ снисхождение, когато православнитъ имъ събратя сж изложени на инквизиторски преследвания.

Разбирамъ исторически прегледъ въ стълбоветъ на единъ официозъ (La Bulgarie), но да се използва, и то съ невѣрни цифри и данни, за да се препоржчатъ нашитъ униати за каквито не сж, съ пропагандаторска целъ въ тѣхна полза, намирамъ за неумѣстно и пакостно.

Тукъ има хитростъ — умъ отъ една страна и престѣпна нехайностъ отъ друга, или крайно угодничество.

М.

Създаване на апологетическа централа при Вжтрешната мисия.

Въ бр. 46 на „Църковенъ вестникъ“ ние загатнахме за създаването на една апологетическа централа, която трѣбва да бжде клонъ отъ Вжтрешната мисия при Св. Синодъ.

Макаръ че за създаването на такава една централа у насъ, въ последно време доста упорито се говори и пише, но, изглежда, за малцина е ясно, що, собствено, трѣбва тя да представлява отъ себе си? Какво трѣбва да разбираме подъ това понятие — апологетическа централа? — това ни се налага да изяснимъ преди да почнемъ да говоримъ по този въпросъ.

По своята сжщностъ апологетическата централа не е нищо друго, освенъ една отъ дейноститъ на Вжтрешната мисия. Тази дейностъ конкретно се изразява въ това, че при Вжтрешната мисия сжществува специална служба, която организира и ръководи цѣлата апологетическа работа на Църквата, като следи противорелигиозната и противоцърковна литература, урежда апологетически курсове, разполага съ довѣрени лица, които праща при поискване въ провинцията, отговаря на устно или писмено задавани въпроси отъ апологетическо естество, разполага съ специална библиотека (pro et contra

literatura) и т. н. Така сж се оформили на практика апологетическите централи въ западните страни.

При Вътрешната мисия у насъ вече е поставено началото на една апологетическа централа, която, за сега, на практика, се изразява въ това, че се събиратъ по-важни противорелигиозни и противоцърковни съчинения на български и чужди езици, набавя се сектантска и противосектантска литература, която излиза у насъ, и по тоя начинъ се подрежда една библиотека, въ която винаги може да се направи справка по даденъ апологетически въпросъ. Ръководителятъ на Вътрешната мисия отговаря на писмени и устни запитвания на интересувачи се отъ мисионерски и апологетически въпроси, посочва литература, дава планове и ужитвания.

За сега специални довърени лица нѣмаме, понеже у насъ се знаятъ лицата, които сж се проявили въ борба съ отрицателните грояви срещу Църквата.

Съ благословието на Св. Синодъ, постепенно тази централа ще се уреди. Въ бждеще тя ще има клонове въ всѣка епархия, които ще бждатъ заведжани отъ съответните епархийски мисионери.
Б. п. Стоименовъ.

Прегледъ на коледния печатъ.

Нѣкои облекчения, направени на България по нейните задължения къмъ чужбина, както и очакваното въ близко време опрощаване на репарационните плащания, създадоха едно успокоение въ духовете на българското общество и повишиха въ значителна степенъ оптимистическото настроение въ него. Отъ друга страна, известни прояви отъ вътрешенъ характеръ, какъвто е случая съ предстоящото даване широка амнистия на българските емигранти въ чужбина, както и задоволяването на изнемогащото чиновничество съ заплати тъкмо въ навечерието на великия празникъ на Христовото рождение, вдѣхнаха въ народа свѣтълъ лжчъ отъ надежда, че ние вѣрвимъ сигурно къмъ едно общо подобрене въ положението. Тѣзи обстоятелства спомогнаха, българскиятъ народъ да разреди напласталия се презъ последните години въ неговата изнастрадала се душа песимизъмъ и да отвори мѣсто за оная велика и свѣтла радостъ, която най-много съответствува на величието на празника, който току-що изпратихме.

Подъ знака на тази свѣтла радостъ българскиятъ народъ посрещна и изпрати тая година празника на Христовото рождение. По-големата частъ отъ столичните ежедневници въ своите празнични броеве станаха изразители на това подобро настроение въ народа и не надаваха вече отчаянъ викъ за непоправимото положение, както бѣше миналата година, а предпочетоха, въ връзка съ празника, да дадатъ наставления за лѣкуване духовните недъзи въ нашето общество и между народитѣ. При това, съ чувство на голѣмо задоволство трѣбба да отбележимъ, че, за разлика отъ миналите години, много вестници откриха широко своите колони за статии, разкази, стихотворения и художествени картини, освѣтляващи и разкриващи едно или друго събитие, една или друга истина, свързани съ рождението на Божочовѣка Христа.

В. „Слово“ помѣства на уводно мѣсто прекрасната и добре обоснована статия на Н. В. Преосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ „Новитѣ срѣдства за миръ на земята“, която читателитѣ ни сж имали възможность да прочетатъ въ Коледния двоенъ брой на „Църковенъ вестникъ“.

Вестницитѣ „Знаме“, „Демократически сговоръ“ (Ал. Цанковъ) и „Свободна речъ“ помѣстватъ три вдѣхновено написани статии на разни теми отъ Н. В. Преосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ.

Въ статията „Дветѣ велики нощи“, напечатана въ официоза „Знаме“, Н. В. Пр. спира вниманието на четците върху дветѣ прекрасни, очарователни, неземни нощи — Рождественска и Пасхална, за които е трудно да се каже, коя отъ тѣхъ е по-хубава и по-пленителна, защото, „не може да става сравнение между две абсолютни ценности“. „Въ едната отъ тия нощи — казва Н. В. Пр. — е загърната тайната на безгрѣшното зачатие, на срещата между Небето и Земята; въ другата — тайната на Живота и Смъртта“. По-нататкъ, следъ като пояснява, че истината, която се крие въ тѣзи тайни, е достъпна само за ония, които иматъ невинни и чисти души като децата, Н. В. Пр. завършва:

„Отъ Витлеемъ презъ Голгота за Пасхата Господня. Това е великия смисълъ на дветѣ спасителни, благодатни, таинствени нощи. Нека имъ бждемъ вѣрни, за да имаме радостта на дѣлото, което родиха и осветиха въ пълнота и сила за благоденствие, възходъ и съвършенство“.

Въ статията „Иродъ и Пилатъ“, помѣстена въ „Свободна речъ“, Н. В. Пр. подчертава мисълта, че и въ днешно време, редомъ съ Христа, Който невидимо присѣтствува между насъ, останаха на земята и Неговитѣ гонители — Иродъ и Пилатъ, които влѣзоха въ много хора и ги направиха прилични на себе си, ала тѣхното сжществуване въ лицето на многото безбожници и лукаво мждруващи философи ще кали Църквата и жертвено ще възроди нашия християнски животъ.

Въ тоя духъ статията завършва съ думитѣ:

„Иродъ ще избива видими и невидими младенци, но той е бесилень да убие Спасителя. Пилатъ ще си измива ржцетѣ и ще оставя обезумѣлитѣ тѣпли да прославятъ чрезъ величието и красотата на мъченичеството Христа и Неговитѣ последователи и нѣма да може да предотврати Възкресението Му и възкресението на починалите въ Христа!“

Никога Спасителятъ не е билъ тѣй близко до Църквата, до нейните служители и последователи, колкото е сега. Нивата зрѣе и сърпа е готовъ. Исусъ Христосъ се ражда наново всѣки мигъ и часъ!“

Въ третата статия „Къмъ Витлеемъ“, напечатана въ „Демократически сговоръ“, Н. В. Пр. посочва пътя, по който може да стигне човѣкъ до Витлеемъ. Това е пътятъ на витлеемските пастири, пътятъ на източните мждреци.

„Пастиритѣ първи приближили Бога именно затова, защото били прости и чисти хора — прости и чисти по сърдце и душа. А мждрецитѣ показали на всички, че учеността, богатството и високото положение, щомъ служатъ на Бога и на Неговото дѣло, не сж прѣчка да отиде съ тѣхъ човѣкъ въ Витлеемъ или да почувствува радостта на тоя Витлеемъ въ себе си.“

В. „Заря“, като рисува непроницаемия мракъ, въ който би затънало човѣчеството безъ Христа и безъ надеждата за спасение, се произнася съ възторжени думи за високите божествени идеали, завещани отъ Христа на човѣчеството.

Вестникътъ казва:

„Рождението на Спасителя символизира надеждата, която ни извежда отъ мрачната зима и ни води къмъ цвѣтната пролѣтъ; рождението на Спасителя символизира самия животъ, предназначенъ да се развива и напредва непрекъснато.“

Рождението на Исуса Христа е рождение на Богочовѣка, рождение на Олицетворителя на възвишенитѣ идеали, къмъ които се стреми истинскиятъ човѣкъ и християнското човѣчество: идеалитѣ за братство, свобода и правда; — братство между всички човѣци и всички народи; свобода за всички човѣци и всички народи; правда въ отношенията на личностиѣ и правда обществена.

Кажете ни, има ли по-високи и по-божествени идеали?

Нѣма!

В. „Изгрѣвъ“ въ статията „Звездата на изтокъ“ посочва голѣмото значение на „Звездата отъ Витлеемъ“, Която е единствениятъ най-надежденъ пжтеводителъ къмъ висинитѣ на истинската цивилизация и култура. Вестникътъ казва:

„Въ днешното смутно време, на края на една размирна година, надъ тъмнитѣ облаци, надвесени надъ човѣшкия родъ, изгрѣва пакъ Витлеемската звезда, съ своята бѣла и спокойна, като детската душа, свѣтлина. Тази спокойна свѣтлина сочи пжтя на неспокойнитѣ синове на земята. Тя имъ прояснява наново разума и душитѣ, дига имъ нагоре челата и тѣ виждатъ, че въ прѣки всичко станало следъ грамадния разгромъ на една все още полуезическа цивилизация, — остава пакъ здравата, но недовършена още сграда на християнската цивилизация, която единствена само може да има великъ край, защото има и велико начало“.

В. „Миръ“ изтъква, че раждането на Спасителя стана, за да се роди истината, братството и правдата, но тѣзи добродетели едва още проблѣсватъ, понежс хората все още сж сковани въ своето земно битие, безъ да се просвѣтятъ както трѣбва.

Вестникътъ пише:

„Въ тоя голѣмъ празникъ на народа ни трѣбва да вложимъ съдържание. Нека всички ние, които сме мигъ отъ вѣчността, тоя празникъ да го не прекараме само въ забава и удоволствие. Нека последваме великия възгласъ на Богочовѣка.

— Любите другъ друга!

Всички ние, — гоститѣ на тоя свѣтъ, които случайно сме дошли и неминуемо ще си отидемъ, нека бждемъ озарени съ съзнанието, че уважението и почитътъ сж взаимни.

— Обичашъ ли, ще те обичатъ; почитай — за да бждешъ почитанъ!

Дано въ тоя голѣмъ день коравитѣ и ледени сърдца трепнатъ. Дано се опомнятъ и да почувствуватъ, че всѣки е дошелъ голъ на този свѣтъ и голъ ще си отиде. Дано се сетятъ, че, когато карабътъ започва да потъва, излишнитѣ нѣща се хвърлятъ въ морето за спасение“.

В. „Дневникъ“, като изтъква, че християнството осжди езическитѣ идоли и че то даде на човѣчеството нова религия, основана върху принципитѣ на любовта, братството и равенството, припомнюва дълга на християнскитѣ културни народи, които, въпрѣки своя голѣмъ материаленъ напредѣкъ, оставатъ да вирѣе въ тѣхъ умразата, вмѣсто любовта, и унижението и оскърблението, вмѣсто правдата.

Вестникътъ пише:

„Съ какво днешната модерна Европа показва, че е християнска, когато издига въ култъ златото и насилието? Какъвъ примѣръ за подражание на младитѣ даватъ ония общественици, които съ своитѣ нехристиянски дѣла насаждатъ въ душитѣ на по-младитѣ отвращение къмъ истината, доброто и вѣрата, като ги тласкатъ по пжтя на отрицанието и разрушението?

Рождество Христово е най-великия празникъ на християнския свѣтъ, но има ли християнство тамъ, дето царува насилие и робство: дето братъ брата убива?..

Българскиятъ народъ съ християнско търпение и смирение чака да дойде справедливостта и братството отъ Западъ.

Нека да поддържаеме у народа вѣрата, че лжчитѣ на Витлеемската звезда ще огрѣятъ единъ день помраченото днесъ българско небе и ще стоплятъ сърдцата на онеправдания български народъ“.

В. „Зора“, като отбелязва, че двадесетвѣковниятъ опитъ не е могълъ да освободи човѣчеството отъ онова безумие, което царѣше презъ време на земния животъ на Христа Спасителя, съ огорчение си задава въпроса: „Това ли ни завеща Той?“ — и отговаря:

„Безумието въ Иудея, когато Христосъ се роди, не бѣше по-малко отъ това, което днесъ царува въ свѣта. Тогава предъ страха отъ единъ кошмаръ избиваха младенци; днесъ предъ страха на другъ кошмаръ милиони страдатъ. Иродъ избиваше, за да запази своя тронъ; защо се създадохъ днешнитѣ страдания по четиритѣ краища на свѣта? — За да се запази едно владичество, спечелено не на почвата на културно съревнование, а съ сила.

Кжде е разликата?

Тоя въпросъ става особено парливъ, като държимъ смѣтка, че отъ тогава сж се минали близо двадесетъ вѣка съ богагъ исторически опитъ.

Защо ни бѣше тоя опитъ, когато днесъ не само наши сънародници не могатъ да чувствуватъ рождението на Спасителя тѣй, както тѣ го чувствуватъ и разбиратъ?

Защо, когато въ Бѣлградъ, напримѣръ, се радватъ, въ Битоля трѣбва да въздишатъ? Нима безъ страданията на битолчани е невъзможно да се създаде радостъ на бѣлградчани? Нима и единитѣ и другитѣ не сж обединени съ една вѣра въ Този, Който искаше съ страданията Си да изкупи грѣховетъ на миналото и да отвори свѣтлия пжтъ на бждещето?

Предчувствуваме възражението: държавата не е една фикция, а усилията ѣ чрезъ жертви на своитѣ граждани да се развива и засилва не е спортъ. Съгласни сме. Но не разбираме, защо тия усилия трѣбва да се трансформиратъ въ единъ непрекъснатъ садизъмъ.

За това ли се ропи Той, това ли ни завеща?

В. „Време“ отбелязва съ тжга, че днешното човѣчество още не е стигнало оная висока духовна възраст, при която би било възможно то да захвиѣе съобразно съ идеитѣ на Витлеемския Богомладенецъ, и пита съ огорчение:

„Пѣе ли Мирътъ победната си пѣсенъ на земята, живѣе ли свѣтътъ подъ бѣлитѣ крила на Правдата, сплетени ли сж всички човѣшки рѣце въ здравата и несъкрусима верига на Братството?

Какво сме направили всички ние, за да усладимъ живота си, да премахнемъ противоречията, въ които се раждаме и умираме, да създадемъ единъ новъ по-свѣтълъ и по-радостенъ за всички саѣтъ?

Ето голѣмитѣ въпроси, които утрешниятъ празникъ ще сложи предъ праговетѣ ни.

Ето голѣмитѣ свѣтли задачи, които трѣбва да разреши човѣчеството, за да посрещне истинското Рождество на новия день, за който Исусъ угасна на мъченическия кръстъ на Голгота, за който хиляди други борци за повече добро на земята загинаха въ тежка и неравна борба съ насилието“.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ.

Окръжно № 9386 отъ 31 декемврий 1932 г. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: По пътуването на групи по желѣзницитѣ.

Ваше Високопреосвещенство,

Главната Дирекция на Желѣзницитѣ и Пристанищата е изработила нова *пътнишка тарифа*, която отъ 1 ноемврий т. г. влѣзе въ сила. Съгласно тая наредба, когато пътуватъ групи най-малко отъ единадесетъ човѣка и нагоре, групата се снабдява съ общъ бланковъ билетъ срещу представяне въ два екземпляра списъкъ на пътницитѣ, отъ които единиятъ екземпляръ се задържа въ станцията, а другиятъ се датира съ печата на станцията и, следъ като се впише номера на издадения бланковъ билетъ, се връща на водителя на групата, за да му послужи предъ влаковия персоналъ. Освенъ общия бланковъ билетъ, станцията снабдява всѣки членъ отъ групата съ по една датирана бележка, на която се вписва номера на бланковия билетъ, въз основа на която се прави провѣрка отъ влаковия персоналъ.

Понеже за извършване на горното е необходимо повече време и за да не се прѣчи на редовното снабдяване съ билети на останалитѣ пътници, наредете до подведомственитѣ учреждения и организации въ благодарваната Ви епархия, когато ще предприематъ групово пътуване, да се снабдяватъ съ билети най-късно единъ часъ преди тръгването на влака, а ако е възможно това да става даже и единъ день по-рано, за да може въ случайтъ, когато групата е много голѣма, да се нареди за увеличаване състава на влака.

Ако горнитѣ нареждания не бждатъ запазени, на групитѣ ще се отказва издаването на билети въ случайтъ, когато времето и броятъ на другитѣ пътници не позволява това.

Горното като Ви съобщаваме за сведение и съответна разпоредба,

Препоръчваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† *Видинскій Неофитъ.*

Бележки и отзиви.

Нерадостенъ фактъ. Коледнитѣ празници тази година бѣха предшествувани отъ министерска криза, която скоро биде разрешена, но това не попрѣчи обществото да си остане съ едно тжжно впечатление, поради липсата на сериозни причини за нейното създаване. Почти цѣлиятъ опозиционенъ и безпартиенъ печатъ не намѣри оправдание за тази криза и порица ония, които я създадоха.

За насъ въ случая не е толкова важенъ самиятъ фактъ, че правителството бѣ въ криза, нито пъкъ е наша работа да се произнасяме дали политико-обществени причини или партийни интереси наложиха нейното създаване. Това, което интересува насъ, въ връзка съ кризата, е, че две най-важни министерства — на Просвѣтата и Правосъдието — останаха безъ титуляри, понеже нито една отъ властващитѣ партии не пожела да ги заеме.

Просвѣта и правосъдие — това сж две най-главни опори, върху които се изгражда духовно-културното благосъстояние на народитѣ. Въ ведомството на просвѣтното министерство се създава интелигенцията

на народа, която утре ще поеме ръководството на службитѣ, засѣгащи всички отрасли въ живота. Просвѣтата е главно условие, за да може единъ народъ да получи мѣсто въ редицата на културнитѣ народи. А въ ведомството на правосъдното министерство намиратъ покровителство, защита и поощрение правдата и моралътъ, безъ които не може да съществува никакъвъ общественъ животъ. Безъ тия две ведомства държавата ще се превърне на една бездушна машина, въ която ще се фабрикуватъ всѣкакъвъ видъ материални блага, но ще се обезсмислятъ и обезценятъ духовнитѣ ценности и интереси.

И ето, за тѣзи именно министерства нѣма кандидати, за тѣхъ се чака да бждагъ посочени отъ една партия двама кандидати, безразлично какви качества ще притежаватъ, само и само да се заематъ.

Наистина, мнозина съ право се питатъ — по тоя пътъ на кжде ще отидемъ?

Пренебрежителното отнасяне къмъ дветѣ министерства е едно голѣмо принижение на учителството и сждийството, въ редоветѣ на които все пакъ се намиратъ най-голѣмитѣ идеалисти, най-честнитѣ служители и най-ревностнитѣ поклонници на възвишеното въ човѣка.

Опасно е да не би принижението, на което сж подложени учители и сждии, да стане причина да изчезне и оная малкъ идеализъмъ, за който още можемъ да говоримъ, че съществува въ България.

Дано се намѣри начинъ за изглаждане тжжното впечатление отъ създадената криза въ М-та на народната просвѣта и правосъдието, защото отъ нерадостния фактъ, на който ние сме свидетели, може да се разочароватъ и ония българи, които минаватъ за непоправими оптимисти.

Една незадоволена нужда. Нѣкои вестници съобщиха, че брошурата на г. Б. п. Стоименовъ подъ заглавие „Комунистическиятъ моралъ“ предизвикала голѣмо раздвижване срѣди родолюбивитѣ българи въ страната, мнозина отъ които правили предложение, тази брошура да бжде прѣсната на всѣкжде изъ Царството, за да се отворятъ очитѣ на ония, които поради детска довѣрчивостъ или духовна слѣпота не сж правилно освѣтлени върху сжчината на комунистическата утопия. Това раздвижване е едно знаменателно явление за днешното време на духовна разруха и морално падение и показва, че една съществена духовна нужда на българския народъ все още продължава да е незадоволена.

Българинътъ е любознателенъ. Той дири истината. И когато я намѣри, радва се като дете и е готовъ да ѝ послужи всеотдайно. А тъкмо най-важната истина отъ общественъ характеръ — истината за всеунищожавашата стихия на комунизма не му е разкрита въ нейната пълнота и съ достатѣчна убедителностъ. И тамъ е причината, дето българинътъ се увлича отъ многошумнитѣ, но кухи по съдържание проповѣди на комуниститѣ и става тѣхенъ привърженикъ. Знаено е, че комунистическитѣ агитатори денонощно кръстосватъ градоветѣ и селищата на България и развиватъ трескава пропаганда както противъ държавата, така и противъ Църквата. А другитѣ партии и групи сж по-мудни въ това отношение, затуй ние сме свидетели какъ въ последно време комуниститѣ пожънаха доста голѣми успѣхи. Тѣзи успѣхи се дължатъ не на това, че комунистическата идеология изразява истината, а на упоритото постоянство на комуниститѣ да работятъ.

Както брошурата на г. п. Стоименовъ, така и други нѣкои книги и брошури, въ които разумно и съ много доводи се изнасятъ на показъ неправимото безчо-

вѣчие и неокачествимата морална низостъ, къмъ които води комунистическата доктрина, могатъ да допринесатъ твърде много за истинското духовно просвѣтление на увлѣченитѣ въ комунизма българи.

Ето защо, ние смѣтаме, че се налага повелителенъ дългъ на всички културно-просвѣтни институти и сдружения въ страната, които милѣятъ и ратуватъ за доброто на народа и държавата, да употребятъ всички усилия за широкото разпространение между народа на противоболшевишката книжнина — оригинална и преводна, — която съществува у насъ.

Крайно време е вече да се задоволи въ народа оная въпиюща духовна нужда, която ще го направи способенъ да вижда комунизма въ неговия истински отвратителенъ образъ, а не да се възхищава отъ хубавата маска, задъ която е укрить тоя образъ.

Лагеризъмъ. Съ този терминъ може най-добре да се охарактеризира съвременниятъ нашъ общественъ животъ. Всичко у насъ се подкопава и руши отъ единъ неподобенъ лагеризъмъ. Хората съ лѣвичарски и хората съ дѣсничарски разбирания образуватъ два непримирими лагера, които се изпояждатъ въ постоянна словесна и печатна борба. Всѣка политическа партия представява отъ себе си отдѣленъ лагеръ, групировка, която воюва противъ всички останали партии. Самитѣ буржоазни партии, въ програмитѣ на които нѣма нѣкои съществени различия, водятъ безпощадна борба по между си, готови винаги да си отрекатъ една на друга всѣко право на съществуване. Даже въ всѣка отдѣлна партия съществуватъ ясно очертани лагери, които се ядатъ отвжтре. Сжщата картина наблюдаваме и въ отдѣлнитѣ съсловия, всѣко отъ които тегли колата къмъ себе си. Въ разнитѣ политически, търговски, занаятчийски и др. сдружения нито единъ по-важенъ въпросъ не се решава при пълно единодушие, а винаги ще има разгорещени спорове и непримирими разногласия. Ученицитѣ въ училищата и тѣ сж раздѣлени на лагери, които никакви мѣрки на просвѣтната властъ не сж въ състояние да приведатъ къмъ помирение. Даже въ отдѣлнитѣ семейства често пжти между бащи и синове има раздѣления по партийна принадлежностъ и възгледи върху живота.

Както виждаме, всичко у насъ е заразено и страда отъ лагеризъмъ. А Спасителтъ казва, че „всѣко царство, раздѣлено на части една противъ друга, запустява, и всѣки градъ или домъ, раздѣленъ на части една противъ друга, нѣма да устои“ (Мт. 12, 25). Въ положението на такова царство, на такъвъ домъ се намира и нашето отечество, обхванато отъ вси страни отъ пламъцитѣ на лагеризма. Нѣма обединяващъ центъръ, нѣма силна личностъ, която съ своята разумна и всепреданна служба за родъ и родина да буди всеобщо преклонение и да привлича около себе си центробѣжнитѣ сили, нѣма идея, която да изглажда различията и да сплотява.

Ето защо лагеризъмътъ вилнѣе, разслабва народнитѣ сили, като ги насочва къмъ безсмислени и ожесточени вътрешни борби, и по тоя начинъ подготвява бждешата гибелъ на държавата.

Ние апелираме къмъ съзнанието на всички по-издигнати българи и ги подканваме да заработятъ съ удвоена енергия за смекчаване на пламналитѣ страсти въ всички видове обществени групировки, защото само по пжтя на честната мисълъ, трѣзвото и спокойно обсъждане на общитѣ работи и взаимната братска отстъпчивостъ ние ще можемъ да избѣгнемъ опасността отъ народносна катастрофа, която стои тѣй близко до насъ.

Седмиченъ прегледъ на събитията.

Новото правителство на г. Мушановъ получи довѣрието на Народното събрание. Гласуванъ бѣ преди празниците на първо четене законопроектъ за амнистията, а следъ празниците окончателно. Народното събрание преустанови заседанията си за следъ Ивановъ день.

Испанската легация въ София се закрива, а вмѣсто легация се откри генерално консулство.

Между ромънски и български представители отъ националнитѣ комитети за балканско споразумение ще стане наскоро предварителна среща. Тая среща ще предшества балканската конференция, която ще стане въ Арпадъ, Ромъния, на 26 г. м.

Българскиятъ учителски съюзъ изключи членоветѣ си учители-комунисти.

Понеже гърцитѣ не внесоха вноската си по спогодбата. Моловъ-Кафандарисъ, българското правителство се отнесе до О. Н. за намѣса.

Приготовляватъ се усилено бюджетопроектитѣ и законопроектъ за безработнитѣ. Правителството проучва забраната на износа на храни поради опасностъ отъ лоша реколта.

Ромънското правителство е предъ криза поради конфликтъ съ краля за полицията и жандармерията. Срещу Силистренския кметъ Божановъ сж стреляли цинцари безъ да го улучатъ. Нови партии цинцари сж отправени за Добричъ. Голѣма желѣзопжтна катастрофа е станала въ Букурещъ съ много ранени и убити.

О. Н. открива сесията си. България не ще участвува съ главни делегати. Представителитѣ на Македония Анастасовъ, Шалевъ и Илиевъ сж депозирали нови документи за сръбскитѣ жестокости. Учреди се международенъ фондъ за подпомагане държавитѣ при обществени бедствия.

Френскиятъ презокеански параходъ „Атлантикъ“ изгорѣ. Запалилъ се и втори такъвъ „Де Франсъ“, но е билъ изгасенъ.

Въ Бѣлградъ ще заседаватъ началницитѣ на генералнитѣ щабове на Малкото съглашение за изработване на планъ за отбрана. Хърватската резолюция на федеративна Югославия е подкрепена презъ изтеклата седмица още и отъ словенитѣ чрезъ Корошецъ, сръбитѣ отъ Войводина и нѣкои партии отъ самата Сърбия. Между гръцкия щабъ въ Солунъ и Югославияския въ Скопие се водятъ преговори за борба съ комититѣ. Отношенията между Югославия и Италия сж крайно влошени. Апелтъ на английскитѣ общественици противъ диктатурата е направилъ силно впечатление.

Въ Германия се водятъ преговори между Фонъ Папенъ и Хитлеръ за поддържане кабинета на Фонъ Шлайхеръ. Поляцитѣ се оплакватъ противъ германската радио-пропаганда по празниците за ревизия на границитѣ.

Малкото съглашение е създадо фондове за борба срещу всѣки опитъ за ревизия на мирнитѣ договори, особено ако Германия повдигне въпросъ за териториална ревизия въ връзка съ сигурността на държавитѣ въ конференцията на разоржаването.

Въ Испания комуниститѣ направиха опитъ за революция въ Барселона и други градове, но безъ сполука. Избѣгаха осждени испански аристократи, между които чичото на краля Алфонса.

Отношенията между Китай и Япония се отново влошаватъ, което тревожи великитѣ държави. Станали сж сблъсквания около Шанакванъ около великата

стена, която японците сж преминали. Китайците трупат войски.

Въ Русия се готвят за нова пятилѣтка. Осжден сж мнозина ржководители за саботажъ на земледѣлската програма. Стопанското положение е много влошено. Изникналъ е конфликтъ съ Персия за бойкотъ на руски стоки. Отправенъ е манифестъ до руската армия отъ великия Князь Кирилъ.

Въ Америка се разискватъ въпроситѣ около военнитѣ дългове, по които американското правителство не е давало обещание да ги зачеркне и които ще ги иска, и по въпроса за премахване сухия режимъ.

Голѣмата учредителна комисия на свѣтовната стопанска и финансова конференция е започнала заседанията, за да опредѣли дневния редъ на конференцията. Американцитѣ настояватъ да не се разискватъ военнитѣ дългове.

Въпроси и отговори.

Въпросъ. Завършилъ съмъ свещеническо училище и желая да добия семинарска матура. Ще бжда ли освободенъ отъ изпитъ по предметитѣ, които съмъ изучавалъ въ свещеническото училище?

Отговоръ Има за това специална и подробна наредба. Обърни се съ заявление до ректора на една отъ семинариитѣ и ще ти се събщи.

Въпросъ. На какво основание въ издаденитѣ отъ свещеническия съюзъ календарчета е казано, че не може да се прави поменъ за умрѣлитѣ не само на господскитѣ празници, но и на богородичнитѣ?

Отговоръ. Въ 169-о правило отъ Номоканона е казва: „Въ дванадесетдневieto (т. е. 12 дни отъ Рождество Христово до Богоявление), въ първата седмица отъ Четиредесетницата, и въ Великата седмица, и въ Свѣтлата седмица, и въ великитѣ празници помени не се правятъ, въ всичкото останало време отъ годината се правятъ.“ Съ това правило се запрещава *публичното поменуване*, подъ каквото се разбира: първо, онова поменуване, за което указва 14 глава отъ Типикона, т. е. извършване за усопшитѣ вечерня, утрень и литургия, а така сжщо и отслужване велика панихида (парастасъ) и всенощно бдение за усопши; второ, поменуване, състояще се въ извършване литургия за упокой, положена за седмичнитѣ дни, и, трето, произнасянето на повечернието тропара „Со свѣтлыми упокой...“ и на полунощницата — четенето тропаритѣ за упокой, а сжщо така и молитвата „Помяни, Господи, въ надеждѣ воскресенія...“ (Ц. В., 1895, бр. 7).

„Извършването и на една само панихида (или лития) до и следъ литургията въ църква сжщо е публично поменуване (Рук. д. с. п., 1890, 7; Настольн. кн., стр. 1267, т. 1).

Както виждашъ, запрещението е само до *великитѣ празници* — ти, вѣрвамъ, знаешъ кои сж тѣ.

Въпросъ. Страхътъ поражда ли и усилва ли религиозното чувство у човѣка?

Отговоръ. Религиозното чувство не е плодъ на страхъ: то е вродено у човѣка. Но ужасътъ на гръмотевицата, напр., или на страшната морска буря усилватъ това чувство, понеже човѣкътъ се вижда каква нищожна прашичка е и прибѣгва до защитата на Бога, Господарътъ и на свѣта, и на гръмотевицата, и на бурята.

Въпросъ. Може ли да се измѣни въ последствие име, получено при св. кръщение? Ако може, какви формалности трѣбва да се извършатъ?

Отговоръ. Не, не може да се измѣни по никой начинъ.

Въпросъ. Може ли още нежененъ семинаристъ да се кандидатира за свещеникъ?

Отговоръ. Едва ли, защото где е гаранцията, че бждещата ти съпруга ще даде съгласието си да се ржкоположишъ?

На всѣки случай, зависи отъ Епархийския Дух. Съветъ. Огнеси се до него съ заявление. Ако, обаче, решишъ да станешъ нежененъ свещеникъ — може. (Виждъ тълкуз. на еп. Никодима Милошъ върху 26-о апостолско правило. „Правила“, т. I, стр. 77 и 78).

Въпросъ. Възможно ли е енорийски свещеникъ въ дадено село да получи за частна собственост, безвъзмездно, частъ отъ общинската мера? По кой законъ и каква процедура ще се извърши при снабдяването съ документи за правсобственостъ?

Отговоръ. Общинската мера е неотчуждаема. Огъ нея могатъ да се откъсватъ части за училищенъ, църковенъ, ветеринаренъ и пр. фондове само съ решение на Народното събрание.

Другъ е въпросътъ, ако общината разполага съ дворищни мѣста въ чертата на селото. Съ постановление, утвърдено отъ надлежитѣ административни власти, общинскиятъ съветъ може да ти подари дворно мѣсто, за да се построи жилище за енорийския свещеникъ. Но това мѣсто и тая кжща нѣма да бждатъ твои, а за нуждитѣ на *енорийския свещеникъ*, т. е., докато бждешъ ти енорийски свещеникъ, ще се ползувашъ. Когато ти напуснешъ, ще се ползува замѣстникътъ ти.

Въпросъ. При причащаване едни свещеници изговарятъ: *причащается рабъ Божій (имя рекъ) во здравіи и спасеніи*, а други — *Причащается рабъ Божій (имя рекъ) пречистаго тѣла и честныя крови Господа Бога и Спаса нашего Иисуса Христа, во оставленіи грѣховъ его и въ жизнь вѣчную.* Кое е правилното?

Отговоръ. Правилното е това, което е указано на съответното мѣсто въ синодалния служебникъ.

Свещеноикономъ Ат. П. Маджаровъ.

I. У насъ.

РАДОСТНО СЪБИТИЕ. Молитвитѣ на Българската църква и на българския народъ сж чути отъ Бога. Благожеланията, които въ следващата по-долу приветствена телеграма Високопреосвещениятъ Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ отправя до Тѣхни Величества Царя и Царицата сж вече изпълнени. Вчера българската Царица надари Негово Величество съ свидна рожба-дъщеря, а българския народъ — съ мила княгиня. Ново слънце огрѣ царския дворецъ, нова радостъ дойде за нашия народъ. И тая радостъ е толкова голѣма и искрена, колкото е голѣма и обичята къмъ любимата царска Двойка. София тържествува, цѣла България ликува.

На Нейно Царско Височество новородената Княгиня, която като ранно нѣжно цвѣте въ първитѣ дни на новата година донесе пролѣтъ на България, да даде Богъ здраве и животъ — да цвѣти тя и порастне, за щастие на августейшитѣ си Родители и радостъ на българския народъ.

Размѣнени телеграми. По случай новата 1933 година между Негово Величество Царя и Тѣхни Високи Преосвещения Синодалнитѣ Митрополити сж размѣнени следнитѣ приветствени телеграми:

Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Свѣтия Синодъ. София.

Топлитѣ и тѣй искрени думи, които Ваше Високопреосвещенство и Тѣхни Високи Преосвещения синодалнитѣ архиереи имаха любезността да Ми отправятъ по случай настѣпването на новата година, затрогнаха Моето сърдце. Заедно съ Царицата благодаря най-задушевю на Ваши Високи Преосвещения и съ синовна преданостъ се присъединявамъ къмъ Вашитѣ молитви къмъ Всевишния да закриля и напѣтва къмъ добро сждбинитѣ на Църква и народъ, като излѣе и надѣ Ваши Високи Преосвещения Своята благодать.

Царьтъ.

*

София — Двореца, Негово Величество Борисъ III, Царъ на българитѣ.

По случай настѣпването на новата 1933 година, отъ името на Българската Православна Църква и отъ наше име поднасяме на Ваше Величество най-сърдечни отечески привети-честитки. Всеуспърдно молитвуваме, щото Всемогщиятъ Господарь на годинитѣ и вѣковѣтъ да благослови любимия царь на българитѣ съ крепко здраве и мждростъ, та все тѣй умѣло да насочва държавното творчество къмъ облекчаване тежката икономическа криза и успѣшно създаване нови културни придобивки и благоденствие народно.

Съ сжщитѣ чувства на беззаветна отеческа обичь поднасяме сърдечни приветствия и на Нейно Величество Царицата, съ вседушевното молитвено благопожелание, щото тая година да донесе най-голѣмо щастие и радостъ, както за царския домъ, тѣй и за българския народъ.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:

† Видинский *Неофитъ.*

† Неврокопский *Макарий.*

† Софийский *Стефанъ.*

† Сливенский *Иларионъ.*

Негово Величество Царьтъ въ Бачковския манастиръ. На 5 т. м. Негово Величество Царьтъ, придруженъ отъ Негово Височество князь Кирилъ и свитата си, е посетилъ Бачковската света обитель.

Размѣнени приветствия. По случай празника Рождество Христово и Новата година сж били размѣнени приветствени телеграми и писма между Св. Синодъ и Негово Блаженство ромънския патриархъ г. Миронъ, Председателя на Руския задграниченъ Св. Синодъ митрополитъ Антоний, Кентерберийския Архиепископъ, Варшавския и на цѣла Полша митрополитъ г. Дионисий и Харьковския и на цѣла Украина митрополитъ г. Пименъ.

Негово Високопреосвещенство Видинския митрополитъ Неофитъ вседушевно благодаря на всички свои почитатели духовни и мирски приятели, които сж го поздравили писмено и телеграфно по случай свѣтлитѣ празници на *Рождество Христово* и

Нова година и усърдно имъ молитствува крепко здраве и благополучие въ живота.

Благодарность. Негово Високопреосвещенство Неврокопския митрополитъ г. Макарий благодаря на всички приятели, познати и почитатели, които сж имали любезността да го поздравятъ съ празника Рождество Христово и Новата година, и имъ молитствува отъ Бога здраве и всичко най-добро презъ текущото новолѣтие.

Негово Високопреосвещенство Софийския митрополитъ г. Стефанъ сърдечно благодаря на всички, които сж го поздравили по случай именния му денъ и имъ молитствува отъ Бога здраве и щастие.

Царската помощъ за Коледнитѣ празници. По случай Рождество Христово, Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата сж подарили за раздаване на беднитѣ и болни деца, ученици, студенти и граждани, чрезъ разни благотворителни дружества, болници, трапезарии, сиропиталища, приюти и пр. въ столицата и провинцията, пари, продукти и материали за облѣкло на обща стойностъ за около 350 хиляди лева.

Освенъ това, чрезъ канцеларията на Двореца сж раздадени направо на крайно бедни граждани въ столицата и провинцията около 200 хиляди лева.

55 години отъ освобождението на София. На 6 т. м. се навършиха 55 години отъ освобождението на София. По тоя случай въ 11½ часа преди обѣдъ, въ храма паметникъ св. „Алекс. Невски“ бѣха отслужени панихида и молебень отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ стѣслужение съ Тѣхни Високи Преподобия архимандрититѣ Иосифъ и Кирилъ и многобройно духовенство Пристѣтвуваха представители на Двореца, г. г. министритѣ д-ръ Ал. Гиргиновъ, ген. Кисъвъ и В. Димовъ, кметътъ г. Б. Начевъ и помощницитѣ му, българскитѣ и руски ветерани, официални лица и много народъ.

Освегена църква. На 1 януарий т. г. Негово Високопреосвещенство св. Старо-Загорския митрополитъ г. Павелъ е осветилъ пострадалата отъ землетресението презъ 1928 г. и възобновена презъ 1932 г. църква „Св. Арх. Михаилъ“ въ с. Михайлово, Ст. Загорска околия.

Презъ време на службата Негово Високопреосвещенство е възвелъ въ протоиерейски чинъ свещеникъ Иванъ Ганевъ отъ сжщото село и ржкоположилъ въ дяконски чинъ Христо Долски, завършилъ свещеническото училище при Бачковския манастиръ.

Свещеницитѣ не могатъ да бждатъ адвокати. Върховниятъ Касационенъ Сждъ въ едно отъ последнитѣ си заседания е решилъ, че свещеницитѣ не могатъ да ставатъ адвокати, понеже не се ползватъ съ всички граждански и политически права, т. е. нѣмали право на избираемостъ.

II. Въ чужбина

Ценното петокнижие на самарититѣ. Между градоветѣ Иерусалимъ и Назаретъ въ Палестина сжществува градчето Набулусъ, кждето нѣкога се намиралъ библейския гр. Сихемъ. Въ гр. Набулусъ има манастиръ на монотеиститѣ самарити. Този манастиръ е много старъ. Привърженицитѣ на това вѣроизповѣдание, живущи въ гр. Набулусъ, се хвалятъ и гордѣятъ за това, че били единственитѣ чисти израилтяни. Въпрѣки гоненията, на които били подложени отъ страна на асирийцитѣ и римлянитѣ, тѣзи монотеисти израилтяни останали вѣрни на своето изповѣдание. Архиереятъ на Набулусъ притежавалъ най-стариятъ ржкописъ на Вет-

хия Заветъ, написанъ съ финикийски букви, Самарититѣ приематъ за боговдѣхновена книга само Петокнижието и сж увѣрени, че ржкописътъ, който притежаватъ е най-истинскиятъ текстъ на Петокнижието. Мнозина до сега сж се опитвали да убедятъ самарититѣ да продадатъ този извънредно много цененъ ржкописъ, но самарититѣ по никакъвъ начинъ не желаятъ да се раздѣлятъ съ него. Напоследъкъ тѣ били уведомени, че една международна банда отъ крадци проектирала да имъ открадне този толкова много цененъ ржкописъ по какъвто и да било начинъ. Протѣнероятъ на Набулусъ уведомилъ полицията за тѣзи слухове и я помолилъ да вземе строги и ефикасни мѣрки. На всѣки случай сжщиятъ побързалъ да скрие този цененъ ржкописъ на Петокнижието на едно мѣсто, което само той знаелъ.

Цариградската църква. Споредъ гръцкитѣ вестници, по случай коледнитѣ празници, сегашниятъ цариградски патриархъ Фогий II билъ отправилъ до православнитѣ автокефални църкви специално писмо, съ което, следъ като ги поздравявалъ съ празника на мира, пожелавалъ имъ винаги да цари траенъ миръ и пълно разбирателство между отдѣлнитѣ Христови църкви на земята.

— На 18-й декемврий т. г. въ една отъ залитѣ на цариградската патриаршия билъ отпразднуванъ много тържествено 50-годишниятъ юбилей на г. Пападопулосъ Архонъ, Великъ Протекдикъ на Великата Христова църква, дългогодишенъ директоръ на цариградската патриаршеска капела въ Фенеръ, музиконсторикъ. Той е написалъ обемиста история на църковното пѣние, отъ която е издалъ и съкратенъ курсъ за учебникъ по историята на църковното пѣние въ капелата. Великиятъ Протекдикъ, както е известно, съставлява частъ отъ цивилната свита на цариградския патриархъ. Когато служи литургия патриархътъ, великиятъ протекдикъ отъ солеа чете „Вѣрую“ и „Отче нашъ“. Ползува се и съ привилегията да бжде причащаванъ лично отъ патриарха. Въ комисията за устройване юбилейното тържество участвували видни синодални архиереи на Цариградската църква. Самъ патриархътъ отъ името на Църквата отправилъ приветствие къмъ юбиляра и му изказалъ благодарността на Църквата за неговата неуморна дейность въ областта на църковното пѣние, като му пожелалъ здраве и сили, за да продължава още своята много полезна за Църквата дейность въ това направление. Юбилярътъ билъ поздравенъ и отъ шефоветѣ на александрийската, еладската, иерусалимската и кипрската църкви.

Еладската църква. Календарниятъ въпросъ, който при управлението на Венизелосъ вѣрвѣше къмъ благополучно разрешение поради споразумението, което бѣше постигнато между Църквата и правителството за лишаване старокалендарцитѣ отъ правото да празнуватъ черковнитѣ празници и съ това скандализиратъ религиозното съзнание на останалото православно изпълнение въ страната, сега застрашава да вземе неблагоприятенъ обратъ и да предизвика нови разправии и смутове. Това се дължело на благосклоннитѣ къмъ старокалендарцитѣ разположения на новото гръцко правителство, председателствувано отъ шефа на популистската партия г. Цалдарисъ. По всичко изглежда, че преди последнитѣ законодателни избори още популистската партия е била влѣзла въ споразумение съ старокалендарцитѣ и е поела спрѣмо тѣхъ известни ангажменти, които сега, поела властъта, иска да изпълни. Настѣпило е вече известно изоструване на отношенията между Св. Синодъ на Еладската църква и министра на вътрешнитѣ работи, който дори не приелъ една двучленна делега-

ция на Св. Синодъ, която отишла да го посети по въпроса и да му изложи подробно и аргументирано гледището и съображенията на Св. Синодъ по въпроса. Сегашното правителство било заело благоприятно къмъ старокалендарцитѣ становище, позовавайки се главно на повеленията на гръцката конституция за религиозна търпимостъ въ Гърция. На всѣки случай сегашниятъ министъръ на вътрешнитѣ работи и този на просвѣщенiето и изповѣданията отишли наредбитѣ на бившето правителство за ограничаване старокалендарцитѣ да празнуватъ църковнитѣ празници по стария календаръ. Гръцкитѣ вестници вече съобщаватъ, че въ лариско нѣкои села забранявали напоследъкъ на енорийскитѣ си свещеници да служатъ въ църква за празниците на датитѣ имъ по новия календаръ.

Голѣма е полемиката, която се води сега въ гръцкия печатъ за стария и новия календари. Привеждатъ се отъ едната и другата страна изобилни материали въ полза на стария и новия календари. Назначаватъ се отъ правителствена страна комисии отъ учени, които да проучатъ въпроса отъ всичкитѣ му страни и да предложатъ мнение за такова разрешение, което да може да задоволи всички. Еладската църква стои твърдо на своето становище. По всичко изглежда, че решителната фаза на въпроса ще настѣпи следъ коледнитѣ празници, когато ще се събере да го разгледа една голѣма комисия, въ която ще участвуватъ и синодални архиереи. Въпросътъ ще бжде окончателно разрешенъ по-късно отъ камарата.

— Атинскитѣ вестници се осведомяватъ, че генералъ-губернаторътъ на Македония г. Ф. Драгумисъ билъ изпратилъ до Св. Синодъ на Еладската църква едно изложение, съ което обръщалъ вниманието на компетентнитѣ за това кржгове върху опасноститѣ, на които се излагала Еладската църква поради тенденцитѣ за отцепване, забелязвани между чуждогласнитѣ църковни общини въ северна Гърция. Г-нъ генералъ-губернаторътъ въ изложението си добавялъ, че едно евентуално решение на правителството да позволи на старокалендарцитѣ да упражняватъ свободно своитѣ религиозни обязанности би насърдило славяногласнитѣ и българогласнитѣ населения къмъ една отцепническа тенденция и акция и по този начинъ би създадо главоболия на Еладската църква.

Отъ друга страна атинскиятъ архиепископъ въ последната си среща съ министра на изповѣданията поискалъ отъ последния решенията, които ще се взематъ по въпроса за старокалендарцитѣ, за да получатъ силата на законъ, като се внесе съответенъ за това законопроектъ въ камарата. По този начинъ ще се осигури една единна политика на гръцкитѣ правителства спрямо старокалендарцитѣ. Гръцкото правителство щѣло да се съгласи да бжде депозиранъ въ камарата такъвъ законопроектъ.

— В. „Екклісиа“ по мѣстъта едно опровержение, споредъ което „атинскиятъ архиепископъ нито нѣкога принадлежалъ, нито пъкъ сега принадлежи на нѣкоя каквато и да било свободна масонска ложа.

Сръбската църква. Атинскиятъ в. „Екклісиа“ съобщава, че едно ромънско религиозно списание било писало, какво по инициативата на сръбския патриархъ Варнава щѣлъ да се състои съборъ на автокефалнитѣ православни църкви на четиритѣ славянски държави Югославия, България, Чехословашко и Полша за намиране начинъ за сътрудничество по между имъ по въпроса за запазване въ диоцезитѣ имъ на църковно-славянския езикъ и на литургията.

Българската църква. Атинският в. „Еклия“ (бр. 50) печата статията на в. „Македония“ отъ 21. XI. т. г. озаглавена съ думитъ „Св. Отци да внимаватъ“, посветена на новоизработения Екзархийски уставъ, безъ коментари.

—Атинският вестници предаватъ отъ София специална телеграма, въ която се съобщава за закриването на архиерейското събрание безъ да прегледа и одобри цѣлия новоизработенъ Екзархийски уставъ, като оставилъ да привърши цѣлата си работа по този въпросъ следъ великденскитъ празници. Причината за това отлагане, заключава телеграмата, се крие въ трудноститъ за даване окончателна редакция на онѣзи глави и членове на новия уставъ, които се отнасятъ до бждещия Екзархъ и сѣдалището му.

—Въ Атина сжествува „Гръцка религиозна община на чиститъ православни християни“, която представлява централниятъ комитетъ на старокалендарцитъ. Този комитетъ издава напоследъкъ съобщения, въ които изтъква, че календарниятъ въпросъ не билъ „партиенъ“. Сжщиятъ комитетъ напечаталъ и изложение, въ което дори и самъ г. Вензелосъ въ заседание на камарата отъ 25. I. 1931 г. признавалъ, че старокалендарцитъ имали пълно право по конституцията да си празнуватъ празниците по стария календаръ и то до степенъ да иматъ и свой архиерей и да бждатъ подкрепени материално за издигане на свои собствени храмове. Министърътъ на изповѣданията Петридисъ въ кабинета на Вензелосъ позволи на старокалендарцитъ да изпълняватъ свободно религиознитъ си длъжности.

Календарниятъ въпросъ е църковенъ, казва се въ това изложение, по следнитъ причини: 1. Поради протеста на касандрийския, димитриадския и дринополския митрополити предъ архиерейското събрание на Еладската църква презъ 1929 г. противъ въвеждането на нови календаръ въ църковна употреба въ Гърция. Съ този протестъ била удостоверена историческата истина, че православието било осждило много отдавна въвеждането на новия календаръ въ времето на вселенския патриархъ Иеремия II. Това нововъведение съставлява незначитане постановленията и на седемтъ вселенски събори върху единството на външното богочитание. 2. Поради факта, че, докато празникътъ Пасха се движи между 29 мартъ и 25 априлъ, сега съ новия календаръ празникътъ Пасха се празнува и презъ м. май. 3. Петровитъ пости понѣкога изчезватъ напълно. 4. Стъ недѣля подиръ Богоявление до заночването на Троида недѣлнитъ дни се явяватъ понѣкога повече отъ предвиденитъ по досегашнитъ правила за Пасха и апостолскитъ и евангелскитъ четения за тѣзи дни се объркватъ. Огъ всичко това настъпва голѣма бъркотия въ църковнитъ служби, а съ това се прѣчи на единството на православието.

Обявление № 1.

Църковното настоятелство въ с. Калотина, Годечко, обявява, че енорията, съставна, отъ 300 кжци, е вакантна и дири кандидатъ за свещеникъ.

Желаещитъ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Калотина, 2 януарий 1933 година.

Отъ настоятелството.

1—2735—1.

Славянски библии на складъ.

Доставяме дореволуционна руска богословска литература и съвременна научна руска по всички отрасли на науката.

Кантора **С. Симеоновъ, София, Пиротска № 10. Телефонъ 52—51.**

Обявление № 24.

Църковното настоятелство при храма „Св. Георги“ въ с. Овчеларе, Карловска околия, известява, че длъжността енорийски свещеникъ при сжщия храмъ е вакантна отъ едно село съ триста (300) кжци съ 450 вѣнчила само източно-православни християни.

За кандидати се приематъ завършили духовна семинария. Желаещитъ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване съ християнитъ въ Църквата и селото съ срокъ 20 дена отъ публикацията

с. Овчеларе, 27 декември 1932 год.

И д. свещ. *Кир. Манчевъ.*
1—2736—1.

Обявление № 54.

Настоятелството на храма „св. Ив. Рилски“ въ гр. Пловдивъ известява на интересувашитъ се, че третата енория при сжщия храмъ, състояща се отъ 700 семейства, е вакантна.

Кандидатитъ трѣбва да иматъ висше богословско или най-малко семинарско образование.

Желаещитъ да я заематъ въ 45-дневенъ срокъ отъ публикуването на обявлението въ Църковенъ вестникъ, да се явятъ въ храма на пѣние, проповѣдь и опознаване. Документитъ се подаватъ въ св. Пловдивска митрополия.

гр. Пловдивъ, 23 декември 1932 год.

Отъ настоятелството.
1—2737—1.

Обявление № 33.

Слатинското църковно настоятелство при „св. Теодоръ“ въ с. Слатина, Карловско, известява на интересувашитъ се, че енорията при сжщия храмъ е вакантна.

Кандидатитъ трѣбва да иматъ семинарско образование или най-малкото да сж завършили свещеническо училище.

Желаещитъ да я заематъ въ тримесеченъ срокъ отъ публикацията на настоящето въ „Църковенъ в-къ“, да подадатъ документитъ си до настоятелството и се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Слатина, 1 януарий 1933 г.

Отъ настоятелството.

1—2735—1.